„COANA"

POVESTIRE ÎN VER

ILUSTRATĂ DE PASCAL.

16. Când Coana

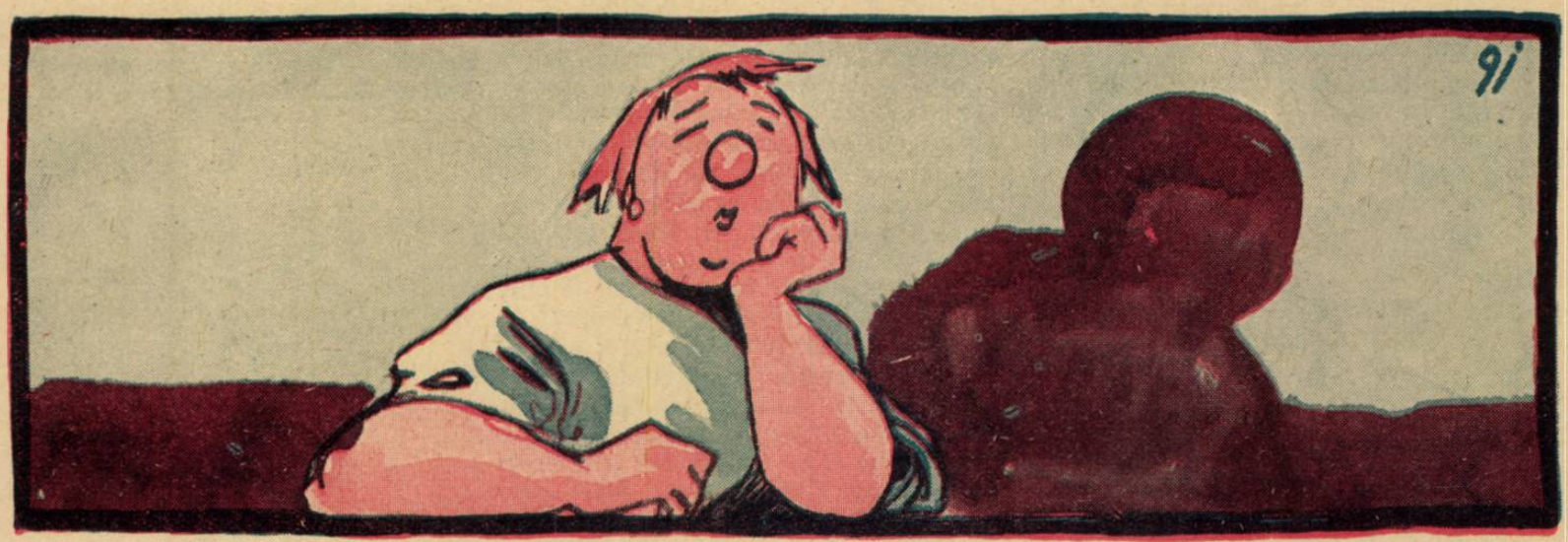

Stăm la masă, coana Frosa
Iar începe a se văita :
„Ce să fac că nu mi-i foame ?
Chiar nimic nu pot mânca".

Dar drăguță precum este,
Zice : „Uite mă gândesc,
Nu-i frumos să fii tu singur,
Am să 'ncerc să ciugulesc.

„Doar un pic, precum e felu-mi
Ca să fiu tot subțirică,
Vei vedea că ciuguli-voi
Tocmai ca o păsărică".

Stăm la masă față 'n față,
Ea cu ciorbă a 'nceput,
Două străchini mari și late
Pân'n la vârf chiar le-a umplut

N'a lăsat nici picătură,
Și de câte ori sorbea,
In vecini, fără 'ndoială,
Sgomotul se auzea .

Zice : „Bună-i și gustoasă !
Ș'am făcut-o pipărată,
Imi deschide, poate, pofta...
Hai să guști și tu odată".

Mă îmbie coana Frosa,
Dar cu grijă m'am ferit,
Arde ciorba ca și focul
Și mai știu ce am pățit.

Când dăduse gata ciorba,
Bucuroasă, îmi zicea :
„A 'nceput să-mi vie pofta,
Aș mai ciuguli ceva.

— Ciugulește, coană Froso !"
Vine fata mea din casă
Cu o cratiță cam mare
Și o pune-acum pe masă.

„Am gătit, îmi zice Frosa,
O mâncare ce-o să-ți placă
Ai să ceri să fac și mâine,
E tocană și-i de vacă.

Mulțumesc, dar nu mi-i foame
Ii răspund eu, Frusinica
Toată cratița-a mâncat-o,
Zău, că n'a lăsat nimica.

Și din fălci trosnind puternic
Tot vorbește mulțumită :
„E pe cinste, delcicoasă
Căci de mine-a fost gătită".